

JSEM TU BEZ RODINY

Miluji svoji rodinu. Mamku, tatku, bráchu, ségru, babičky, dědečka, tety, strýce... Miluji je tak moc, že i kdybych přišla třeba jen o jednoho z nich, zlomilo by mi to srdce. Měla bych v srdci prázdno a nevěděla bych, co s tím dělat.

Moje mamka pracuje jako sociální pracovnice v Ostravě. Má na starosti rodiny, které si budou chtít vzít, anebo už si vzaly dítě do pěstounské péče, jak na přechodnou dobu, tak napořád. Pomáhá jim řešit, když si nejsou jistí, jak dítě vychovávat a řeší s nimi jejich starosti. Taky zjišťuje, jestli dítě nestrádá, jestli není šikanované, jestli chodí do školy. A ještě spoustu dalších věcí. Je mi těch dětí líto.

S mamkou jezdíme na různé akce uspořádané pro pěstouny. Jsem velice ráda, když můžu i já pomáhat dobré věci. Ale nedokážu si představit, že bych byla dítě bez rodičů a musela bydlet někde jinde. Šla bych do jiné rodiny, možná do jiného města nebo vesnice. Je to pro mě nepředstavitelné.

Taky netuším, co bych dělala, kdyby si mamka s tatkou vzali nové dítě do naší rodiny. Dělili bychom se s ním o náš pokojíček. Byl by to můj sourozenec, který je pro mě cizí, neznámý a trochu odtažitý, protože si přišel do naší rodiny a musíme se s ním dělit o naši lásku. Nedokázala bych to. Asi. Anebo se láska dokáže množit a dělit? Naučila bych se to?

Kdyby přišlo malé miminko, asi by to bylo jiné. Vyrůstalo by v naší rodině od malička. Patřilo by k nám do rodiny. Bylo by naše. Je to jiné. Nebo ne?

Ale co když osvojenému dítěti pak bude chybět vlastní matka a otec? Ti, po kterých má oči, vlasy, vlastnosti, talenty a nadání, možná i zděděné těžkosti... Potřebuje jejich lásku, i když mu ji pěstouni třeba dávají. Ale není to láska opravdových rodičů, protože lásku vlastních rodičů nic nenahradí. Peníze, ani jiný milující člověk. Dítě rodiče potřebuje hrozně moc. Možná proto někteří sirotci berou drogy, pijí alkohol, kouří... Chtějí tím umlčet své srdce, které nařiká a dychtí po jakékoli pomoci, aby zapomnělo a získalo tu lásku zpátky. Je to těživé.

Ale většinou, když pak skuteční rodiče přijdou, v mnoha případech se stane, že dítě rodičům neodpustí a nechá je jít a pak se celý život trápí. Trápí se neodpuštěním.

Je mi hrozně líto těchto dětí. Ale stejně bych si nedovedla představit bydlet s někým jiným. Ta představa je pro mě těživá...

Děti ve válčících zemích bez rodičů nemají žádnou šanci přežít, pokud poblíž nemají laskavé sousedy nebo rodinu, kteří se o ní postarají. Bylo by dobré jim posílat nějaké peníze, ale nevím, jestli by to pomohlo. Můžeme doufat, že budou mít nablízku lidi s dobrým srdcem, i když to nebudou opravdoví rodiče.

Mamka s tatkou přispívají každoročně do Afriky na opravu studní, aby měli lidi z Afriky co pít, taky na vzdělání pro děti, u kterých si to rodiče nemůžou dovolit.

Všem dětem bez rodičů přeji lásku a podporu blízkých, dospělých, kteří by se rozdělili o svoji lásku, náruč a dodali jim aspoň trochu důstojnosti. A sobě přeji, ať se o své srdce, pohodlí, o svou náruč naučím taky dělit.